

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžfk/21/2018
Identifikačné číslo spisu: 5014200402
Dátum vydania rozhodnutia: 22.08.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:5014200402.3

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu Mgr. Petra Melichera a Mg. Viliama Pohančeníka v právnej veci žalobcu: Michala Rentku, podnikajúceho pod obchodným menom Michal Rentka, s miestom podnikania Za víškom 685, 027 43 Nižná nad Oravou, IČO: 35 015 284, právne zastúpeného spoločnosťou CHARGE DAVOUÉ UJJ s. r. o., so sídlom Legionárska 14, 911 01 Trenčín, IČO: 36 865 222, proti žalovanému: Finančnému riaditeľstvu SR, Lazovná 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100308/1/54364/2014 z 29. januára 2014, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/68/2014-101 z 24. januára 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Účastníkom právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

O d ô v o d n e n i e

1. Krajský súd v Žiline (ďalej len „správny súd“) rozsudkom č. k. 21S/68/2014-101 z 24. januára 2018 podľa ust. § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100308/1/54364/2014 z 29. januára 2014, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie správcu dane - Daňového úradu Žilina č. 9511401/5/4662273/2013 z 15. októbra 2013, ktorým podľa § 68 ods. 5 a 6 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len ako „daňový poriadok“) vyrubil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty (ďalej aj ako „DPH“) za zdaňovacie obdobie IV. štvrt'rok 2010 vo výške 16.435,- eur.

2. V odôvodnení rozsudku správny súd uviedol, že nie je možné konštatovať, že bola preukázaná opodstatnenosť uplatneného nároku na odpočítanie DPH. Skonštatoval, že správca dane mal z vykonaného dokazovania preukázané, že žalobca počas daňovej kontroly neprodukoval žiadne dôkazy,

ktorými preukázal kedy a v akom rozsahu v období od 1. novembra 2010 do 31. decembra 2010 bola reklama pre žalobcu v sieti rozhlasových staníc HIT FM rádio a Žilinské rádio ZET, v dohodnutom rozsahu podľa jednotlivých mediálnych plánov odvysielaná, a táto skutočnosť sa nezistila ani rozsiahlym zisťovaním a dokazovaním správcu dane, keď v konaní bolo preukázané len to, že cena za vykonanie reklamy bola účtovaná vo vzťahu žalobcovi spoločnosťou M+R RADIOSERVIS, s.r.o. a bola aj zaplatená, avšak nebolo preukázané, kedy a v akom rozsahu reklama bola aj odvysielaná a či vo vzťahu k jednotlivým faktúram súhlasí s dohodnutými mediálnymi plánmi, a to ani na základe výpovede Q. V. (bývalý konateľ M+R RADIOSERVIS, s.r.o.). Pokračujúc správny súd uviedol, že aj podľa jeho názoru bolo povinnosťou žalobcu preukázať, že k zdaniateľnému plneniu, t. j. k realizovaniu reklamy dohodnutým spôsobom, v dohodnutom rozsahu a v dohodnutom vysielačom čase, došlo, pričom nestačí len preukázať, že účtovná cena za reklamu bola nielen účtovaná žalobcovi, ale aj žalobcom zaplatená.

3. Vo vzťahu k námietke žalobcu, že správca dane vykonával dokazovanie nad rámec daňovej kontroly, ktorú správny súd vyhodnotil ako nedôvodnú, poukázal na ust. § 44 ods. 1 daňového poriadku, z ktorého vyplýva, že daňovou kontrolou správca dane zisťuje alebo preveruje skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane alebo dodržiavanie ustanovení osobitných predpisov. Daňová kontrola sa vykonáva v rozsahu, ktorý je nevyhnutne potrebný na dosiahnutie jej účelu. Z citovaného ustanovenia je zrejmé, že správca dane nie je obmedzený, resp. nemá daný rámec, v ktorom by mohol vykonávať daňovú kontrolu, ale správca dane vykonáva daňovú kontrolu v rozsahu, ktorý je potrebný na dosiahnutie jej účelu, v súvislosti s čím správny súd poukázal na ust. § 24 ods. 2 daňového poriadku.

4. Správny súd uzavrel, že na základe zistených skutočností dospel k záveru, že v prejednávanej veci nebolo preukázané, že dodávateľ uvedený vo faktúrach, z ktorých bola odpočítaná DPH, skutočne aj realizoval reklamnú kampaň, a preto žalobcovi nevzniklo právo na uplatnenie nároku na odpočítanie DPH na základe faktúr č. 2010066 z 15. novembra 2010 a č. 2010110 z 15. januára 2011. Žalobca uplatnením si nároku na odpočítanie DPH porušil ust. § 49 ods. 1, ods. 2 písm. a) a § 51 ods. 1 písm. a) zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „zákon o DPH“).

5. O trovách konania správny súd rozhodol podľa §§ 175 ods. 1, 167 ods. 1 a 168 S.s.p. tak, že ich náhradu účastníkom konania nepriznal, keďže žalobca, ktorý nebol úspešný účastník konania, nemá na ich náhradu nárok, a v prípade žalovaného nebola splnená podmienka výnimčnosti.

6. Proti rozsudku správneho súdu podal v zákonnej lehote žalobca (sťažovateľ) kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p., v ktorej namietal, že správny súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a navrhoval, aby kasačný súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalobe vyhovie.

7. V kasačnej sťažnosti sťažovateľ skonštatoval, že zamestnanci správcu dane svojim postupom porušili ust. § 79 ods. 6 s odkazom na ods. 2 zákona o DPH, keď jednak začali daňovú kontrolu na zistenie práva na odpočítanie DPH po zákonom vymedzenej lehote 30 dní na vrátenie nadmerného odpočtu za samostatné zdaňovacie obdobia I. štvrtrok až IV. štvrtrok roku 2010 a jednak začali nezákonne jednu daňovú kontrolu za všetky zdaňovacie obdobia I. štvrtrok až IV. štvrtrok roku 2010 namiesto 4-och samostatných daňových kontrol, pre posúdenie práva na odpočítanie DPH za každé zdaňovacie obdobie osobitne; tzn. celá daňová kontrola bola začatá nezákonne, v rozpore s ust. § 79 ods. 6 zákona o DPH, až 22. augusta 2012 na základe Oznámenia o daňovej kontrole č. 9511401/5/1792790/2012 zo 17. júla 2012.

8. Kasačnú námietku nesprávneho právneho posúdenia sťažovateľ odôvodnil tým, že cit.: „Správny súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia neúplného skutkového stavu veci v administratívnom daňovom spise. Správny súd nemal k dispozícii interné pokyny pre správcu dane z ktorých vyplývajú povinnosti pre zamestnancov správcu dane ako postupovať v daňových kontrolách na zistenie oprávnenosti nadmerného odpočtu. V prvom rade pre zistenie skutkového stavu veci bolo potrebné žalovaným a daňovým orgánom I. stupňa vykonať tzv. AXEL-KITTEL Test, ktorý správca dane nevykonával a nevykonával ho ani žalovaný. V druhom rade žalovaný a ani správca dane nevykonali listinné dôkazy a to daňové priznania DPH na VÝSTUPE od dodávateľa reklamných služieb M+R RADIOSERVIS, s.r.o., ktoré sa nachádzajú v Informačnom systéme finančnej správy, ktoré by mohli preukázať alebo vyvrátiť splnenie si daňových povinností dodávateľa žalobcu voči štátnemu rozpočtu a súčasne preukázať alebo vyvrátiť dokazovanú skutočnosť, že M+R RADIOSERVIS, s.r.o. reklamné služby dodal daňovému subjektu, DPH na VÝSTUPE riadne priznal a vysporiadal so štátnym rozpočtom SR. Keďže uvedené dôkazy sa nenachádzajú v daňovom administratívnom spise, neboli ani vykonané pre zistenie práva na odpočítanie DPH žalobcom, a preto sa ani nespomínajú v Protokole o výsledku daňovej kontroly, ani v rozhodnutí správcu dane a ani v rozhodnutí žalovaného. Sú to dôležité listinné dôkazy, z ktorých mohli vyplývať skutkové zistenia, že dodávateľ M+R RADIOSERVIS, s.r.o. reklamné služby dodal žalobcovi, prijal odmenu za tieto reklamné služby a túto odmenu zahrnul do daňového priznania DPH na VÝSTUPE a vysporiadal so štátnym rozpočtom. Avšak tieto listinné dôkazy sa v administratívnom spise nenachádzajú. Mediálne plány sa nikdy nenachádzali vo fakтической moci daňového subjektu, preto nemohol niesť dôkazné bremeno na ich preukázanie. Navyše podľa zákona o vysielaní a retransmisii je povinnosť uschovávať mediálne plány iba v krátkej lehote. Je teda pravdou, že správny súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci preto, že správca dane a žalovaný nesprávne zistili skutkový stav veci a v administratívnom daňovom spise chýbajú dôležité listinné dôkazy, ktoré sa nachádzajú v Informačnom systéme finančnej správy (ISFS), preto tieto dôkazy ani neboli vykonané v daňovom konaní, a preto nie sú uvedené ani v protokole o výsledku daňovej kontroly a ani v správnu žalobou napadnutých rozhodnutiach správcu dane a žalovaného. Na jednej strane správny súd spochybnil dodanie reklamných služieb dodávateľom M+R RADIOSERVIS, s.r.o. žalobcovi, ale na druhej strane absentuje dôkaz preukazujúci skutočnosť, že reklamné služby dodal iný dodávateľ. Z vyššie uvedených dôvodov sa domáham zmeny rozsudku a zrušenia správnu žalobou napadnutých rozhodnutí orgánu verejnej správy I. stupňa a žalovaného a vrátenia veci na nové prejednanie a rozhodnutie orgánu verejnej správy I. stupňa.“

9. Žalovaný sa v súdom stanovenej lehote ku kasačnej sťažnosti nevyjadril.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „kasačný súd“) ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 S.s.p.) po zistení, že kasačnú sťažnosť podal včas účastník konania zastúpený v súlade s ustanovením § 449 ods. 1 S.s.p., preskúmal vec a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený 22. augusta 2019 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

11. Kasačný súd po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi kasačnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku správneho súdu preskúmal rozsudok správneho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, skúmal aj napadnuté rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce najmä z toho pohľadu, či sa správny súd vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

12. Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Daňový poriadok preto zakotvuje

oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, daňový poriadok obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

13. Primárnou skutočnosťou, ktorá bola predmetom administratívneho daňového konania boli kontrolné zistenia správcu dane, na základe ktorých spochybnil materiálny základ zdaniteľných plnení - dodanie služieb od dodávateľa M+R RADIOSERVIS, s.r.o., fakturovaných faktúrami č. 2010066 z 15. novembra 2010 a č. 2010110 z 15. januára 2011; predmetom ktorých bola reklama pre sťažovateľa v sieti rozhlasových staníc HIT FM rádio a Žilinské rádio ZET.

14. V uvedenom kontexte poukazuje kasačný súd na svoje početné rozhodnutia, z ktorých vyplýva, že: „Dôkazné bremeno je na daňovom subjekte (§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. v spojení s § 49 ods. 2, § 51 zákona o DPH). Primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane daňového subjektu, ktorý disponuje svojim právom uplatniť si za zákonom stanovených a splnených podmienok nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty (je iniciátorom odpočítania DPH) a ktorý si aj tento nárok uplatnil; preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene a za zákonom stanovených podmienok. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno, svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet DPH uznaný ako oprávnený“. (rozsudok Najvyššieho súdu SR č. k. 2Sžf/4/2009 z 23. júna 2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu SR č. k. III. ÚS 78/2011-17 z 23. februára 2011), ako aj, že: „Nepostačuje, pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z faktúry, iba predloženie faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené. K námietke sa dáva žalobcovi do pozornosti, že je dôkazné bremeno na strane daňového subjektu. V daňovom konaní je povinnosť daňového subjektu preukázať všetky tvrdené skutočnosti, pričom správca dane, resp. žalovaný, tieto dôkazy len vykonáva.“ (rozsudok Najvyššieho súdu SR č. k. 6Sžf/19/2011 z 23. novembra 2011).

15. Vo vzťahu k dôkaznému bremenu daňového subjektu je vzhľadom na sťažnostnú námietku sťažovateľa ohľadne nesprávne vyhodnoteného skutkového stavu, na mieste poukázať aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR č. k. 5Sžf/97/2009 zo 6. júla 2010, podľa ktorého: „Žalobca ako daňový subjekt nemusí svoje tvrdenie ním uvádzané v rôznych daňových listinách, podaniach a hláseniach preukazovať, pokiaľ nenastane opak, tzn., ak správca dane počas daňovej kontroly, resp. v daňovom konaní nepredloží daňovému subjektu svoje zistenia (§ 29 zákona č. 511/1992 Zb.) jasne preukazujúce pochybnosti o jeho tvrdeniach.“, resp. na rozsudok č. k. 8Sžf/32/2014 z 19. novembra 2015 podľa ktorého: „Ak správca dane po vykonaní daňovej kontroly preukáže, že daňovník hodnoverným spôsobom nevie preukázať existenciu podmienok, ktoré sú pre uplatnenie tohto nároku zákonom stanovené, teda že ide o výdavky, ktoré daňovník vynaložil na úhradu tovarov a služieb, a ich vecnú súvislosť ako aj to, že tovar (služby) bol reálne dodaný a služby boli reálne uskutočnené, a to práve osobou dodávateľom uvedeného na faktúre, nesplnil tak podmienky pre priznanie daňových výdavkov. Splnenie formálnej stránky na uplatnenie daňového výdavku vyjadrené predloženými dokladmi je síce jednou z podmienok, aby boli na základe týchto dokladov uznané daňové výdavky, tieto doklady však musia byť odrazom reálneho plnenia od reálneho dodávateľa uvedeného na daňových dokladoch.“

16. Kasačný súd sa stotožňuje so závermi správneho súdu, že bolo povinnosťou žalobcu, preukázať, že k zdaniteľnému plneniu, k realizovaniu reklamy dohodnutým spôsobom, v dohodnutom rozsahu a v dohodnutom vysielačom čase došlo, čo však v daňovom administratívnom konaní preukázané nebolo. Skutočnosť, že daňový subjekt disponuje faktúrami ešte nedokazuje, že služby uvedené na týchto faktúrach boli skutočne realizované. Predloženie dokladov je len jednou z hmotnoprávných podmienok na uznanie výdavku na dosiahnutie zabezpečenie a udržanie príjmov. Faktúry samy osebe nie sú

preukázaním realizácie služieb, resp. prác, nakoľko akýkoľvek listinný dôkaz nie je bez preukázania skutkovej podstaty dôkazom o tom, že určité plnenie bolo aj uskutočnené. Samotné faktúry samy osebe nepostačujú na to, aby bola preukázaná skutočnosť realizácie celej reklamnej kampane, pretože faktúry samy osebe potvrdzujú len formálnu stránku zdaniteľného obchodu, pokladničné doklady preukazujú, že faktúry boli vyplácané v hotovosti, čo vo svojej podstate znamená, že existujú dôvodné pochybnosti o vyplatení faktúr - vyplatenie nebolo predložené objektívnymi dôkazmi, napr. výpismi z účtov alebo dôkazmi, z ktorých by vyplývalo čerpanie finančných prostriedkov na vyplácanie faktúr. Ani samotné mediálne plány nemajú ani podľa názoru kasačného súdu vypovedaciu a preukaznú hodnotu a nie sú dôkazom v reálnom uskutočnení konkrétnej reklamnej kampane, teda nie sú dôkazom o realizácii konkrétnej služby.

17. Kasačný súd sa obdobnými námietkami sťažovateľa už zaoberal vo svojom rozhodnutí č. k. 8Sžfk/6/2017 z 26. februára 2019, kde okrem iného posudzoval aj zdaniteľné plnenia uskutočnené za totožných skutkových okolnosti medzi sťažovateľom a spoločnosťou R+M RADIOSERVIS, s.r.o., a kde okrem iného dospel k záveru, že: „Význam dôkazného bremena daňového subjektu vyplýva jednak zo zákona a je judikovaný aj v rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu SR. Je evidentné, že žalobca v prerokovávanej veci jednoznačne nepreukázal existenciu materiálneho plnenia od tvrdeného dodávateľa a tiež nepreložil žiadne hodnoverné dôkazy vo vzťahu k výdavkom zahraničným pracovným cestám, teda že sumy uhradené žalobcom na základe predložených a účtovne spracovaných faktúr osvedčujú, že nimi preukázané výdavky spĺňajú podmienky pre uznanie za odpočítateľné výdavky v zmysle § 2 písm. i/ a § 21 ods. 1 zákona o dani z príjmov a dokazujú realnosť uskutočnenia certifikovaných služieb, vykonanie reklamnej kampane pre žalobcu, tak ako boli zachytené v predmetných faktúrach. Vzhľadom na skutočnosť, že v daňovom konaní sa nepodarilo náležite preukázať existenciu materiálneho plnenia, ktoré bolo spojené z realizáciu dodania reklamnej kampane pre žalobcu ako daňový subjekt spoločnosťou R+M RADIOSERVIS, s.r.o. v rozsahu uvedenom na faktúrach, súčasne taktiež vecná súvislosť dosiahnutím zabezpečením a udrжанím príjmu u kontrolovaného daňového subjektu Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že správca dane posudzoval správne, keď vyrubil žalobcovi špecifikovaný rozdiel dane z príjmov fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie roku 2010.“

18. Pochybnosti o materiálnom základe sporných zdaniteľných plnení sú zvýraznené zisteniami správcu dane, keď spoločnosti M+R RADIOSERVIS, s.r.o. (majiteľ rádia Žilinské rádio ZET) a SPINOZA, s.r.o. (majiteľ rádia HIT FM), ktoré mali zabezpečiť reklamnú kampaň pre sťažovateľa, nepredložili účtovníctvo, doklady a ani zmluvy, ktoré by túto skutočnosť preukázali, ako aj rozpormi vo výpovediach Q.K. V., bývalého konateľa spoločnosti M+R RADIOSERVIS, s.r.o. a Q. Z., bývalého konateľa spoločnosti SPINOZA, s.r.o.. Podľa vyjadrenia Q. V., zmluvy vo veci odovysielania reklamnej kampane so súkromnými rozhlasovými stanicami mali reálne existovať, zatiaľ čo podľa vyjadrenia Q. Z., zmluvy uzatvárané neboli, mali byť len ústne dohody.

19. Pokiaľ sťažovateľ namieta, že správca dane nevykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, s touto námietkou sa kasačný súd nestotožňuje, keď vzhľadom na vyššie zvýraznenú dôkaznú povinnosť daňového subjektu, bolo s ohľadom na prezentované pochybnosti správcu dane práve jeho dôkaznou povinnosťou, preukázať materiálny základ zdaniteľného plnenia. Kasačný súd mal za preukázané, že žalovaný, ako aj správca dane pri výkone daňovej kontroly, ako aj vo vyrubovacom konaní vyhodnotili všetky dôkazy a zistené skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane v ich vzájomnej súvislosti a prihliadli na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Správca dane viedol dokazovanie s cieľom preveriť realnosť obchodov deklarovaných faktúrami, snažil sa úplne a presne zistiť skutkový stav vecí tým, že si zaobstaral pri výkone daňovej kontroly nevyhnutné podklady a dôkazy. Správca dane nevykonala iba formálnu kontrolu dokladov, ale zamerala sa predovšetkým na vecné plnenie, a to vo všetkých vzájomných súvislostiach, pričom v priebehu daňovej kontroly preveroval uskutočnenie zdaniteľných plnení nielen z formálnej stránky, ale preveroval tiež, či boli zdaniteľné obchody reálne uskutočnené, a to preverovaním vykonávaným v dodávateľských spoločnostiach. Navyše, z obsahu administratívneho spisu žalovaného nevyplýva, že by sťažovateľ navrhol doplniť dokazovanie,

primárne námietky sťažovateľa sú procesného charakteru, kedy namieta procesné pochybenia správcu dane v súvislosti s realizáciou daňovej kontroly a hodnotením už vykonaných dôkazov.

20. Rovnako nedôvodná je námietka sťažovateľa, že pre zistenie skutkového stavu veci bolo potrebné žalovaným a daňovým orgánom I. stupňa vykonať Axel Kittel test. Tzv. Axel Kittel test, predpokladá pre postih daňového subjektu 4 podmienky - otázky, ktoré by v rámci daňového konania mali byť zodpovedané, a to či existuje k daňová ujma, či táto ujma je dôsledkom podvodného konania, či sú preverované obchodné transakcie súčasťou tohto podvodného konania a či preverovaný daňový subjekt o podvodnom konaní vedel. V predmetnej veci však dôvodom pre nepriznanie uplatneného odpočtu dane nebola skutočnosť, že daňový subjekt sa podieľal na podvodnom konaní s cieľom získať daňovú výhodu, ale skutočnosť, že nebol preukázaný materiálny základ zdaniteľného plnenia - dodania služieb.

21. Námietkami sťažovateľa, že daňová kontrola bola začatá nezákonne v rozpore s ust. § 79 ods. 6 zákona o DPH sa kasačný súd nezaoberal, keď uvedená námietka nebola predmetom správneho súdneho konania. Lehota na podanie správnej žaloby je lehota prekluzívna, pričom rozsah a dôvody žaloby možno meniť len do uplynutia lehoty určenej zákonom na podanie žaloby na správny súd (§ 62 ods. 1 k § 181 ods. 1 S.s.p.).

22. Vychádzajúc z uvedeného a s ohľadom na to, že vznesené kasačné námietky neboli spôsobilé na zmenu, alebo zrušenie napadnutého rozsudku, kasačný súd kasačnú sťažnosť žalobcu ako nedôvodnú zamietol podľa § 461 S.s.p..

23. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 S.s.p. a contrario k §§ 167 ods. 1 a 168 S.s.p., tak že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov kasačného konania, pretože žalobca nebol v kasačnom konaní úspešný a v prípade žalovaného nedošlo k naplneniu predpokladu obsiahnutého v ust. § 168 S.s.p..

24. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok n i e j e príпустný.